

עלים

עליון קבוץ סעד

בע"ה י"א בניסן תשפ"ד | פרשת מצורע- שבת הגדול | 19.04.2024 | גליון מס' 3341

ישראל במלחמה - גיליון 27

אילון חיינו/כבוד ארבע פסח

בְּדַמְיָךְ חַיִּי / מַלִּים וְלַחַן נְעַמִּי שְׁמֵר

הַמַּלִּים הַעֲתִיקוֹת נוֹתְנוֹת בִּי כַח
בְּקוֹלוֹת הַעֲתִיקִים אֲמָצָא מִרְפָּא
הֵם עוֹזְרִים לִי לַחַיּוֹת
הֵם עוֹזְרִים לִי לְצַמַּח
לְבָרָא עוֹלָם יוֹתֵר זָפָה

וְאֶעֱבֵר עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ
מִתְבּוֹסְסוֹת בְּדַמְיָךְ
וְאִמַּר לְךָ בְּדַמְיָךְ חַיִּי
חַיִּי, חַיִּי, בְּדַמְיָךְ חַיִּי
וְאִמַּר לְךָ בְּדַמְיָךְ חַיִּי

וּפְתֹאֵוִם מַעַל רֹאשִׁי נִפְתַּחַת קִשְׁת
מְנִיפָה צְבָעוֹנִית נִפְרָשֶׁת
מְבִשְׂרֵת חַיִּים, מְבִשְׂרֵת תְּקוּוּהָ
וְשָׁלוֹם וְשִׁלוּהָ וְחֻסְדָּ...

ל"ז השבת

ימי החול		שבת פרשת מצורע – שבת הגדול	
05:07←05:14	זמן תפילין / טלית	18:53	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	14:00	מנחה
06:45	שחרית ב'	19:03	מנחה, קבלת שבת וערבית -
08:00	שחרית ג'	הלכה אקטואלית עם הרב ארי סט איסור חמץ לשהים בחו"ל בפסח	
09:20←09:24	סוף זמן ק"ש	06:45	שחרית א'
19:05	מנחה וערבית	08:00	שחרית ע"מ
19:18←19:13	שקיעה	08:30	שחרית ב'
20:10	ערבית	פרשת שבוע – שרית ברזלי	
21:00	ערבית (בשקד ג')	13:30	מנחה א'
		14:00	מנחה (בבית שנון)
		16:45	תהילים בבית אילה רבי
		17:10	לימוד הורים וילדים פניני הלכה לילדים לפסח
		17:30	מנחה ע"מ
		17:40	מנחה ב'
		18:00	דרשת שבת הגדול-הרב ארי סט כשמצה וסיפור נפגשים...
		19:49	צאת השבת

מצה, מרור – כורק!

חג הפסח, זמן חירותנו, ובמיוחד ליל הסדר, הוא החג בו אנו חוגגים את יציאתנו הלאומית מעבדות לחירות. אכילת המצה, לחם הגאולה (מצה זו שְׁאֵנו אוֹכְלִים, על שום מָה? על שום שְׁלֵא הִסְפִּיק בְּצֶקֶם שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ לְהַחְמִיץ, עד שְׁנִגְלָה עֲלֵיהֶם מִלֶּךְ הַמַּלְכִים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְגַאֲלָם), ואכילת המרור זכר לימי השעבוד (מרור זה שְׁאֵנו אוֹכְלִים, על שום מָה? על שום שְׁמֵרוֹ הַמְצָרִים אֶת חַיֵּי אֲבוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם), עומדים במרכז הסעודה.

אכילת כל אחד מהם בנפרד ברורה ומובנת, כדברי רבן גמליאל בהגדה (מקור הדברים במשניות פרק י' של מסכת פסחים). אך מהי המשמעות של מעשה הלל, שהיה כורך יחד את המצה והמרור עם קרבן הפסח? בזמן שבית במקדש היה קיים, במרכז הכורך נכח בשר הפסח, אך מה מקום יש לכורך מצה ומרור כשהבשר חסר? רבים עמדו על חשיבות החיבור בין הגאולה לשעבוד, בין המרירות שבמצרים לתחושת השחרור.

דווקא בשנה זו בה נחשפנו לרוע צרוף שלא נפל מזה של נוגשי מצרים או קלגסי הנאצים, ראוי ללמוד ולעיין בדבריו של הרב סולובייצ'יק על משמעות הכורך. מבנה ההגדה כולו בנוי על עיקרון אחד: מתחיל בגנות ומסיים בשבח. אי אפשר להתחיל את הסיפור מאמצעיתו. לסיפור הזה יש התחלה, וההתחלה היא קשה. הן ברובד הרוחני – מתחילה עובדי עבודה זרה היו אבותינו, והן ברובד הפיזי – עבדים היינו לפרעה במצרים. כך כותב הרב (זמן חירותנו עמ')

חווית השעבוד במצרים עומדת בבסיסה של המוסריות היהודית. לו נשאלתי מה מאפיין את המוסריות היהודית, הייתי משיב במילה אחת: רחמנות... הרחמנות היא גישה רכה ולבבית באופן בלתי רגיל של אדם אחד כלפי רעהו. תיבת "רחמים" גזורה ממילת "רחם"; היא מציינת את אהבת האם לילדה. העובדה שבמצרים היו בני ישראל חשופים לסוגים שונים של נכלים והשפלה, העובדה שהתייחסו אליהם כאל חפצים ולא כאל בני אדם, עובדה זו עוררה בעם היהודי רגישות ועדינות כלפי רעיהם בני האדם. רגישותנו היוצאת מן הכלל כלפי היתום והאלמנה מעידה על הבנתנו האוהדת את צערם של אחרים ועל מעורבותנו בסבלותיהם... כל זה לא היה קורה לולי התגוררנו במצרים. בלא חווית השעבוד לא היינו נחשפים לסבל, והיינו נותרים בעלי תחושות גסות וחסרי רגישות. על כן, בדברה על חובתנו לכבד את תחושותיהם של האחרים, ובמיוחד של האדם הבודד וחסר ההגנה, מזכירה התורה כי עבדים היינו בארץ מצרים... לולי היינו במצרים, לולי חשנו בכאב שגורם השוט המצליף, לא היינו מבינים את החוק הא-להי האוסר ללחוץ את הגר ותובע לאהוב את רעינו...

חשוב להדגיש שאין בדברי הרב סולובייצ'יק ניסיון לעשות אידיאליזציה מהסבל ומהרוע. רק מחשבות על התובנות הרוחניות שהמפגש עם הרוע מזמן לנו, ויש ביכולתנו ללמוד ממנו על דרך השלילה.

ליהודי נחוץ היה לחזות ברוע ולחוות אותו, את העריצות, את האכזריות – שכן אין אדם יכול לשנוא את השטן אלא אם כן הוא מכירו היטב וכבר התעסק עימו. אין די בשמיעת סיפורים על השטן; חוויה ישירה ומעורבות הן דבר שאי-אפשר בלעדיו. יוסף נמכר לפוטיפר, שר הטבחים, כדי שיתודע לאכזריות האנושית. אותם יהודים שהיו בגטאות ובמחנות ההשמדה מכירים היטב את סכנת האנטישמיות ועומדים יפה על טיבם של הנאומים נוטפי השנאה. לו נותר יעקב בכנען, לא היו בניו והדורות שאחריהם מפתחים רגישות מיוחדת כלפי הצדק והיושר. לא היינו שונאים בלהט ובהתלהבות את האכזריות ואת הרשעות. לולי נגזר עלינו לבלות שנים של אימה, לא היינו יכולים לצמוח ולהתפתח ולהיעשות לגוי גדול. בכאב ובייאוש השגנו גדולה ומעמד של עם. "כשושנה בין החוחים כן רעייתי בין הבנות"...

הרב מזמין אותנו לבחון את מרירות המרור בדיעבד, ולשאול את עצמנו איך נראים חיים לאחר מרור? האם הם זהים לחיים ללא מרור? האם החיים לאחר שמיני עצרת תשפ"ד זהים לאלו שלפניהם? לאחר אכילת המצה לבדה בהסיבה, והמרור לבדו שלא בהסיבה (מי יכול להסב באכילת מרור?!), מגיע הכורך, בו נאכלים המרור והמצה בכריכה אחת זה עם זה בהסיבה. זהו שלב מתקדם יותר בו ניתן לראות את השינוי שמכניס המרור בטעמה של המצה. חצי שנה לאחר שמיני עצרת, נדמה שאנחנו עדיין בשלב אכילת המרור, אך כמאמינים בני מאמינים, אנו מצפים לימים בהם נאכל את לחם הגאולה, מבלי לשכוח את ימי החושך, אלא דוקא לאורם. חג פסח כשר ושמח לכל בית ישראל!

הרב ארי סט

לחברתנו היקרה **מלי קסט**
 כוס תנחומים
 עם פטירת אחותך
 חדוה הלר ז"ל.
 מן השמיים תנוחמי.

לאחרים בנקוי הפסח שלנו אליהוא נון את הקריקטורה הבאה

צייר האמן Heath-Robinson שהיה מצייר תמונות מופת, משעשעות לפני מאה שנה ויותר.

וזאת הברכה לכבוד החג

בדרך חיינו אין לנו לבד
 אשר על כן אנו מושיטים יד אל יד,
 כך מתגברים על כל מאבק
 כאשר איש אל רעהו אומר: חזק!
 ואם יש לפעמים הסתבכות או מעידה
 זה נובע מפעילות שלא על פי מידה,
 אך אנו נמשיך לבנות, את חיינו לאהוב
 בהתחשבות בזולת, בשמחה ובטוב,
 נקפיד לשמור על רוח טובה ושמחה
 זאת השאיפה וזאת הברכה.

ליפא אהרני

ראיון החט עם נצמה והרב ארי סט – מסעף לאלון נבו ומחנה

בשבוע שעבר נפגשתי עם נעמה והרב ארי לשיחה על חצי השנה האחרונה שעברה עלינו, משמחת תורה תשפ"ד, כשזמן שמחתנו הפך לאבל ולמספד, דרך תקופת הפינוי של סעד ועד ערב חג הפסח השתא. הנה לפניכם הדברים.

הרב ארי: בשמחת תורה עצמה אני זוכר את ההתייעצויות במהלך היום, התלבטויות ראשוניות כבר ברבע לשבע בבוקר כשיצאנו לבית של מלכה אש לראות את הפגיעה. אני זוכר שיחה עם בוקי ליד ביתה של מלכה. 20 דקות ברצף של צבע אדום, זה היה נראה לנו חריג. אמרתי לכיתת הכוננות אולי להסתובב עם רכב להודיע לכולם לפתוח פלאפונים, מהר מאד הבינו שזה מסוכן וויתרו על הרעיון. יותר מאוחר היתה התייעצות בקשר להכנת המקררים בחממה עליה סיפר איציק. אני זוכר ביום שני את השיחה עם המח"ט שביקש מאיתנו לשכנע אנשים להתפנות, הוא אמר שזה ממש יעזור לצה"ל ושיפתתי פעולה לפי בקשתם.

ולאחר שהתפנינו למלון – אני חושב שהמשימה הראשונה היתה לנסות לייצר שיגרה כמה שיותר מהר, בתוך הכאוס שהיה שם בהתחלה. שיגרה בדברים שאנחנו אמונים עליהם: תפילות, שיעורים. השיעורים התעצמו מאד מאד, בשבועיים שלושה הראשונים, במיוחד למבוגרים, זה נתן עוגן משמעותי מאד.

האם אופי השיעורים השתנה?

בתקופה הראשונה למדנו בפרשת השבוע את ספר בראשית, זה הספר של החיים, של המשפחה, של יחסים בין אנשים. מצאתי את עצמי כמעט תמיד מוצא את מציאות חיינו בפרשת השבוע. אם זה מתחיל בתוהו ובוהו, ממשיך בתיבת נוח, והיכולת להיות בצפיפות ביחד במלון, שיכולה מאד לקרב אבל גם להגביר חיכוכים. המציאות של לא להיות בארץ שלך – בפרשת "לך לך" של אברהם אבינו, ברמת השיעורים זה היה מאד נוכח.

נעמה: זו היתה תנועה דו כיוונית מבחינתי. בשלוש השבתות הראשונות העברתי את שיעור פרשת השבוע בבוקר. נכון שגם אני באתי לפרשה מתוך רצון להביא דברים שיהיה טוב לשמוע ולהגיד, אבל הפרשה גם עזרה לי להבין את המציאות. למשל הסיפור של תיבת נוח - פתאום להסתכל דרך המציאות של תיבת נוח על המציאות שלנו במלון, ואז גם להבין את תיבת נוח אחרת. שסיפור תיבת נוח הוא לא אירוע סטרילי אלא אירוע מאד קשה, מאד תובעני. גם החוויה של פרשת "בראשית" - כשהקב"ה מאמין באדם, זה היה בעקבות שיעור של הרב תמיר גרנות, ואז - באותו שבוע הבן שלו נפל... ובשבוע השלישי, בפרשת "לך לך", איזה שהוא שביב של אומץ להתחיל לדבר על הברית שלנו עם הקב"ה, להיזכר בברית. הפרשה דיברה אליי, עזרה לי לשים לב איפה אני.

הרב ארי: העיסוק בסוף החיים בתחילת התקופה היה מאד משמעותי ואינטנסיבי. להיות צמוד עם אנשי צה"ל, ומי בכלל מודיע למשפחות, גם אצל משפחת רידר וגם אצל משפחת ארד, להודיע להם, לארגן את הלוויה. אצל משפ' בלס – צה"ל בכלל לא מודיע לסבתא וסבא, זה לא נחשב מעגל ראשון, פה הם היו כל כך רחוקים, המשפחה בעפרה, איך מודיעים להם, איך דואגים להסעה ולשאר צורכיהם. ובשלב יותר מאוחר - ההצעה שהתגבשה עם יחזקאל שהלוויה של יהודה רפפורט ז"ל תצא מן המלון. טקס הפרידה. הלוויה של יהודה היתה סמל לכך שהמלון הפך להיות הבית שלנו. אני לא חושב שאי פעם לוויה יצאה ממלון, אבל כאן הקהילה בתוך המלון ולכן זה היה פשוט שזה צריך להיות כך. ואנשי הסגל עמדו וכיבדו את האירוע.

נעמה: הם באמת דיברו על תחושה של קהילה ומשפחה. זה היה מאד חזק. היה קשר מצוין וטוב איתם. ולהבדיל אלף אלפי הבדלות בברית של משפ' שי - יקירה וגלעד.

הרב ארי: נוצר קשר עם הקהילה של חסידי גור בערד שדאגו לכיסא של אליהו הנביא, תוך שלושת רבעי שעה הם הגיעו לפה. הם הביאו לנו 800 כסאות של כתר פלסטיק לבית הכנסת, ונטלות – כל מה שביקשנו מהם.

נעמה: וזכינו גם לברית, בר מצוה ולשבע ברכות, לשבת שבע ברכות.

הרב ארי: כל מי שהתלבט אתי אם לעשות את הטקס במלון המלצתי לו על כך. שבע ברכות היו אצל משפ' וידס – רוני וידס, ושבת שבע ברכות היתה של משפ' יום טוב. היתה גם שבת שבע ברכות של משפ' אריאל שלומי, שבת בר-

מצוה של פורת שילר, ועוד בר מצוה של משפחת בן-אהרון. כל טקסי החיים היו לנו במלון. זה משדר שגרה, זה משדר נורמליות. אנחנו לא בבית, אז נחוג את הטקסים כאן. הצלחנו לשמור על שגרה כזאת במלון.

לא היה שלב שרציתם לברוח קצת...

אחרי חודשיים-שלושה רצינו לצאת לחופש, לאן? (צוחקים) בואו ניסע הביתה. נסענו לסעד ללילה...

נעמה: לפעמים צריך להגביר געגועים כדי לחזק את הקשר, אז התרחקנו כדי להתגעגע בחזרה. אבל זה נכון שהרבה מהבחירות שלנו היו בתוך תחושה של תפקיד. לא מתוך קורבנות, היינו מאד מאד עסוקים בתפקיד, ברמה היום-יומית ממש. בעיקר בזיהוי צרכים. זיהינו שצריך שאנשים לא פרטיים, אלא מי שמסמלים את הקהילה, שיהיו נוכחים. מתוך הבנה שאם אנחנו רוצים לעשות את התפקיד שלנו טוב – אנחנו חייבים להיות בשטח כדי להבין מה נכון.

הרב ארי: השבתות במלון היו סוגיה חשובה. שבת במלון ושבת בקיבוץ זה לא אותו הדבר. אמרתי את זה כמה פעמים בשבתות הראשונות. בקיבוץ אווירת השבת קיימת בלי שאנחנו צריכים לטרוח על כך - רכבים לא נוסעים, אנו לבושים בבגדי שבת, התפילות מתקיימות כסדרן ומכתיבות את סדר היום, וסעודות השבת. במלון - אם לא נתאמץ לייצר את אווירת השבת – היא לא תתקיים. זה הורגש במיוחד בתקופה שבה יותר ויותר משפחות עזבו את המלון והמלון התחיל לקלוט אורחים מבחוץ. המלון צריך להתנהל לפי הכללים שלו, פתאום ראינו בצורה הרבה יותר מוחשית את הצורך לייצר לנו את השבת שאנחנו רוצים בה. השקענו בזה הרבה מאמצים, יחד עם תרצה, שהובילה את וועדת דת, להתאמץ שם קצת יותר. בסעודות השבת, בשירה, שהתפילות תהיינה נעימות, למצוא את המקום האידאלי לתפילה, אם קר או חם - בחוץ או בפנים, שיהיה נעים. מתוך 21 השבתות במלון - רק בשלוש מהן לא היינו במלון.

נעמה: הכי קשה היה לחזור למלון אחרי שבת כשהיינו מחוץ למלון...

הרב ארי: אני מבין לגמרי כל אחד שנסע לשבת מחוץ למלון. אם היה משהו שהרגשתי בו איזה שהיא הקרבה זה היה בנושא השבתות, אבל שמחתי שבכל פעם כשחזרנו אחרי שבת התגובות של החברים היו: שמנו לב שלא הייתם בשבת.

נעמה: והיתה גם חברה מתוקה שאמרה לי כמה פעמים: אני רואה אתכם, אני רואה שלקחתם על עצמכם תפקיד. וזה דבר שנותן כוח.

הרב ארי: באמת הרגשנו שיש הערכה ויש פרגון. אפילו ברמת השיעורים היום-יומיים שאנשים באו. לא סתם זה היה רשום בלוח, זו היתה פעילות משמעותית למי שלקח בה חלק.

נעמה: בסופו של דבר הרווח היה גם שלנו- גם לי היו שני שיעורונים קבועים כל שבוע, עם שתי אוכלוסיות שונות וזה עשה לי טוב. שיעור אחד היה שיעור תהלים, בכל פעם לקחנו מזמור, הסברנו אותו, ואחר כך עברנו לאמירת תהלים, ולפעמים זה היה אקטואלי ולפעמים לא. בשבתות הטובות היינו 15 נשים וזה היה שיח משמח ומפריח. וביום שני בבוקר - באיזה שהוא שלב פתחנו שיעור לנשים הצעירות שהצליחו להתנתק סוף סוף אחרי שהכניסו את הילדים לגנים, וקראנו לקבוצת הוואטסאפ שלנו "בואי הרוח"- זה הכניס רוח והוסיף עוד משמעות.

ומעבר לתפקידים הרוחביים הקהילתיים, הנוכחות שלנו אפשרה גם לדברים פרטיים שעלו. כל הנושא של טהרת המשפחה והזוגיות במלון. פרסמתי משהו לכל הנשים הצעירות בעניין החיים הזוגיים במלון ובפרט בנושא הטבילה, המטרה היתה לשדר – זה נושא שאפשר לדבר איתי, הדלת פתוחה.

הרב ארי: באו הרבה. כשהבעל במילואים והאישה עם הילדים, ומתי הוא מגיע, אם הוא מגיע, ולנעמה היה קשר חזק מאד עם המקווה היחיד במלון בים המלח, במלון הרודס,

נעמה: זה בעצם התפקיד הרגיל שלנו, וכמו כל דבר שקרה במלחמה גם זה התעצם עשרת מונים. תמיד אנחנו רוצים להגיד שהדלת שלנו פתוחה, ופה במלון פתאום זה היה מאד אינטנסיבי.

הרב ארי: ההלכה מגבילה אותנו, אבל הרגשתי במלון שבכל סיטואציה שעלתה בה בעיה הלכתית המוטו שלי היה: בואו נראה איך בכל זאת אפשר להוציא את זה לפועל. למשל "הקיצין טראק"- להשתמש בכלים חדשים או משומשים? הגיעו תרומות של כלים חדשים, צריך לטבול את הכל, נרד לים המלח, נטבול את כל הכלים בים המלח,

צריך רק לעבור את הכביש. היו אנשים שחודש אחרי שהגענו למלון סיפרו לי שכבר חודש לא אכלו בשר כי הבשר במלון אינו "חלק". דיברנו עם שי, מנהל המלון, ותוך יומיים-שלושה אנשים קיבלו שירות. היה רק צריך לעשות את התיווך ובסוף כולם יצאו נשכרים.

לגבי הצרכים שהזכרתם קודם. אתם יכולים לתת דוגמאות לצרכים מיוחדים שעלו מן השטח?

הרב ארי: קודם כל בהתחלה היה נושא הצפיפות בחדרים, שהביאה משפחות למקומות לא טובים, אז אפילו מבצע קניית המחיצות. אם אין חדרים אז נייצר מחיצה בתוך החדר, ואז היה רישום מסיבי מאד למחיצות. **נעמה:** כבר בשבת הראשונה התגייסנו, יחד עם חברות מהקיבוץ ונשים טובות מרחבי הארץ, שהשבת תהיה נעימה. הגיעו ספרים של "פניני הלכה" לילדים ולמבוגרים, מטפחות לנשים ואפילו יין מהר ברכה, משהו שייתן "בוסט" של שמחה לשבת.

הרב ארי: הדבר שחשבתי עליו בשבת הראשונה, כשברוך כלל אני לא אומר לאנשים מה לעשות, אבל שני דברים חשובים היה לי להגיד: אם אנחנו רוצים לשמור על אוירת שבת שהבריכה תהיה מחוץ לתחום בשבת, ולהשתדל להסתובב בלובי עם בגדי שבת, ברמת האווירה. וזה תפס עד הסוף, אלה אולי דברים קטנים אבל מאד משמעותיים. **נעמה:** דוגמא מתוקה לאחריות שהחברים לקחו על עצמם לשמור על הצביון השבתי היא "שעת משחקי הקופסה" בלובי בליל שבת. הלובי הפך לסלון גדול של משחקים וזה היה מאד משפחתי, ומצד שני אנשים שמרו על זה שזה מרחב ציבורי ושמרו על הפרטיות שלהם. זאת היתה תמצית של הקהילה שהצליחה לשמור על איזה כבוד עצמי, היתה תמצית של משהו מאד בריא שנוצר.

וגם כשהתחיל הדיון שלא קשור לתפקיד שלנו: לחזור או לא לחזור לסעד, ללכת לירושלים, לאן? אמנם זה לא התפקיד התורני שלנו אבל היינו שם, דיברנו עם אנשים רבים, והשתדלנו להיות זמינים. לנסות להקשיב בלי לנקוט עמדה ובלי לשפוט.

הרב ארי: זה החלק המורכב יותר, אנחנו כמשפחה וגם לנו יש צרכים ורצונות, ולא שמנו הכל בצד, המחשבות היו מצד אחד להקשיב לאנשים, לעשות סדר במחשבות...

נעמה: וגם להכניס עולם של ערכים ורוח לתוך השיקולים בלי להגיד איזה ערכים ואיזו רוח. שהשיח יהיה לא רק שיח של צרכים אלא גם של ערכים- אישיים וקהילתיים.

הרב ארי: כמו תמיד בתפקיד הזה, להגיד משהו משמעותי אבל לא להיות שיפוטי, שאנשים לא ירגישו שזה משהו נגדם.

נעמה: בעצם לי אין תפקיד רשמי בקיבוץ, ביום יום אני במשרה מלאה באוניברסיטת בר-אילן, וזה היה מעניין ומשמעותי לי לקחת על עצמי "תפקיד", הרווחתי מזה כי היה לי בשביל מה לקום בבוקר. זו המלצה לכל אדם בכל סיטואציה, וודאי בסיטואציה כל כך ארוכה ואינטנסיבית – להגדיר תפקיד, זה נותן כוח, אומנם יש לזה מחירים אבל זה גם נותן הרבה. אני ברמה האישית קיבלתי הרבה, קיבלתי כוח, התפקיד כיוון אותי להתבונן החוצה ולהתבונן פנימה, אני חושבת שברמה האישית קיבלתי הרבה מהחלטה להיות בתפקיד אינטנסיבי כל כך.

הרב ארי: גם ברמת הייצוג של הקהילה כלפי חוץ, ביחס לאנשי כפר עזה, לי זה היה מאד חשוב, להיות איתם ב"שבעות" שלהם בשפיים, בניחום אבלים, למרות המרחק.

והחזרה לסעד בסיום התקופה- האם היתה נחיתה קשה? אתם מרגישים שמהו השתנה בתפקיד שלכם?

נעמה: מבחינתי יש עכשיו איזו התכנסות וזה מובן לגמרי. אני מקווה שמהו בקשרים שנוצרו יישמר. אני מקווה שיש משהו באמון שהתבסס בעוד איזו שהיא רמה, שמהקושי הגדול ייצא גם משהו טוב...

הרב ארי: חזרנו מקיבוץ שיתופי לקיבוץ מופרט... אבל באמת נוצרו קשרים חדשים, גם עם השכנים שלנו לקומה 4 במלון, ובכלל..

מה היית רוצה למשוך מהחוויה של המלון לכאן, לסעד?

הרב ארי: זו מציאות שכולנו צריכים לשים לב אליה. בסופו של דבר המקום הקהילתי היחיד היום בסעד הוא בית הכנסת. חדר האוכל סיים את תפקידו, זאת המציאות. המקום היחיד שבו קהילת סעד נפגשת הוא בית הכנסת, זאת עובדה. ואת העובדה הזאת צריך לדעת לנצל, איך באמת לנהוג – האם באים, מתפללים והולכים, או שמנסים

לראות איך מעצימים את החוויה. איך בית הכנסת הופך להיות כשמו - לא בית תפילה, אלא בית כנסת, מקום שמתכנסים בו. לנסות לחשוב איך להפוך את המקום הזה לא רק למקום תפילה אלא גם למקום שיש בו גוון יותר קהילתי. למשל, האם אנחנו יכולים בבית הכנסת לעלות לבמה ולברך במזל טוב את החברים שחגגו, לברך אורחים שהגיעו כקבוצה, "ברוכים הבאים חברי סניף בני עקיבא שהגיעו לבקר" וכו'.

נעמה: כשבית הכנסת הוא המקום הקהילתי המרכזי - זה בעצם אומר שבגרעין של ההתכנסות תהיה רוח. זה סמל מאד יפה- זה מקום של משמעות ורוח, המקום שבו אנחנו מתכנסים, לשם אנחנו שואפים. נוצרה המציאות הזאת ואפשר להסתכל עליה בצורה מרוממת.

כרגע, לצערנו, עדיין אין אפשרות שכולנו נתכנס בבית הכנסת, נראה מתי זה ייפתר.

הרב ארי- זה ייקח עוד זמן, אבל אנחנו פה לזמן ארוך, עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה. צריך לחשוב קדימה איך מנסים לעצב משהו חדש מבית הכנסת. הוא נשאר כמו פעם בקיבוץ. זה נושא ששווה בעיניי לחשוב עליו.

נעמה: ואני מקווה שכל מי שראה בנו כתובת ימשיך לראות בנו כתובת.

הרב ארי: ברמת הפרט, המשפחה, ובכלל.

תודה גדולה לנעמה ולרב ארי על ההתגייסות שלכם למעננו בתקופה הקשה שעברנו. מעריכים מאד את מסירותכם לטובת הכלל ולטובת הפרטים בתוכנו, וכמי שעוסקים בצורכי ציבור באמונה - אנו מקווים שהקב"ה ישלם שכרם עשרת מונים. פסח כשר ושמח!

ראינה והצלחה צל הכתבה: חלית

"הא לחמא עניא די אכלו אהתנא בארעא דמצרים"

"כל דכסין ייתי ויכל כל דצריך ייתי ויכסח"

ופירושו שכל הרעב יבוא ויאכל עמנו, וכל מי שצריך יבוא ויחוג איתנו את ליל הסדר.

סבי הרב ד"ר אהרן נויברט (אביה של אמי יוכבד גולד) הגיע להולנד בשנת תרצ"ט [1938] בהזמנה של מלכת הולנד עם עוד 42 רבנים (לפי מסורת המשפחה), והקפיד לקיים מצוות בהידור רב. בכל שנה ושנה דאג שיהיה לו קמח לאפיית מצות.

שנת תש"ב [1942] היתה שנה קשה מאוד ליהודים: השמדה המונית. סבא ומשפחתו הסתתרו בדירת מסתור באמסטרדם. הוא שלח את בניו חודשיים קודם ללקט גרעיני חיטה כדי שיהיה להם די להכין מצות לפסח. יהודים רבים באו לביתו של סבא דרך הגגות, תוך סיכון עצום להיתפס, שמא הגרמנים, ימח שמם וזכרם, יגלו גם את דירת המסתור. והם באו לאפות מצות בבית משפחת נויברט. ובהגיע הרגע הגדול, ליל הסדר, הצליחו להגיע לביתו של סבא כ-26 נפשות בדרך לא דרך, וכל אחד אכל את מעט האוכל שיש לו, וכמובן את המצה שאפה. הם ערכו את הסדר כהלכתו תוך רוממות הרוח. (להרחבת סיפור המעשה ראו בספרה של אימי **בראש מורם** בעמודים 267 – 268)

והגדת לבנך ולקהילתך: מה אנחנו לומדים ממעשהו של סבא? האם באמת דאגנו לכל חברי הקהילה שיחוגו את ליל הסדר ולא יסבו לבד בביתם. עוד לא מאוחר מדי.

ונאחל לכל בית סעד "יחד ננצח, עם ישראל חי".

דברי ברכה לחג הפסח בארוחת הבוקר השבוע באוצון האי הפלטי

חברות וחברים יקרים,

כיצד נחוגג השנה, שנת תשפ"ד את חג הפסח?

כבר בקטע של "מה נשתנה" נשאל את עצמנו: מה נשתנה הפסח הזה מכל הפסחים?

אנו נסב בליל הסדר מוקפים באהובינו כמנהג בני חורין, אך נזכור את חברינו ושכנינו "יושבי חושך וצלמות אסירי עוני וברזל" הנמקים בשבי אויבינו זה למעלה מחצי שנה. נזכור גם את בנינו דור ונבו הי"ד שנקטפו בעודם באיבם ולא זכו להגיע לליל הסדר הזה. נזכור גם את שכנינו בקיבוצים השכנים שאינם זוכים לחגוג את ליל הסדר הזה בביתם ונעריך את העובדה שאנו יכולים לחגוג בבית בזכות הנס הגלוי שאירע לנו בחסדי ה'.

הרב יונתן זקס בפירושו ל"מה נשתנה": משייך את ארבע הקושיות לארבעת הבנים שבהמשך ההגדה: הילד החכם פונה מיד אל הסמל המרכזי של הסדר: המצה – אם המצה היא לחם עוני, מדוע אוכלים אותו בחג החירות? הילד הרשע שואל על המרור, מפני שבמרירותו כלפי היהדות הוא חש רק במרירותם של החיים היהודיים. התם שואל על טבילת הכרפס והמרור, כי מעשים אלו מגרים אותו לשאול. זה שאינו יודע לשאול שואל מדוע אוכלים בהסבה, כי הוא לא שם לב בכלל לסדר הפסח אלא רק להתנהגותם של האנשים הסובבים אותו.

הטקסט של ההגדה נראה לנו כל שנה כחוזר על עצמו ולא אומר לנו כל דבר חדש. כשנקרא אותה השנה, יהיו קטעים שנוכל לשאוב מהם תקווה: "שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו – והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם", "שובי נפשי למנוחיכי כי ה' גמל עליכי, כי חלצת נפשי ממות, את עיני מדמעה את רגלי מדחי".

אני מאחל לכולנו שיהיה לנו ליל סדר משמעותי השנה "ונאמר לפניו שירה חדשה, הללויה".

חג שמח!

אפי פלון

ברכות חמות מקרבה לב
להיפה ולפלה מלאכי
להולדת בנת יאיר-אליעזר
(פלה הוא בנת של אפי מלאכי ואתו מלאכי-פלון ז"ל)
תזכו לדגל בבריאות ופסחות.

ברכות מקרבה לב לצעירינו המתאיים לצה"ל
חטי שוהם וצידו שלף -
מאחלים לכם שירות משמעותי
והציקר - שתצאו לפסח ותשובו לפסח אפילו.

התר לפרסום / הרב יצחק פישר

בוואו נא אחים נחדיו אל חרותנו
 לבל תבוא קלה,
 ש'לא אחד' בלבד עומד לכלותנו
 ובאחדות - הגאולה.
 בוואו נא אחים אל הסדר פלנו
 כי לא ישמע עוד חמס בארצך
 שד ושבך בגבולך,
 והיא שעמדה לאבותינו ולנו
 והיו למשסה שאסך.
 שיש עלך אלהיך.

ששים רבוא ועוד רבוא שמשות זרחות באור
 ועם יוצא חוצה מדבר וגם בעז ללא מגור.
 אל ארץ צבי כמהה אמה ענו ואש פועל פה אל
 לבוא בהר ד' אל צור ישראל.
 כליל התקדש חג יהיה לכם השיר קרבן כליל
 ושמחת לבב פהולך בחליל.

לא עבד ישראל ולא יליד בית
 עבד ד' הוא לבדו חפשי,
 שעבוד או חפשי - בשאלתי נפשי.
 ושמרתם את המצוות
 נשמע קול ברמה
 והנאלו מהרה גאולה שלמה.

נסי ניסן אוחילה בניחוחות אביב
 כאז שבחו גאולים וחדשו שירה;
 מרבבות עם אשר שנתו עלי סביב
 ד' לי לא אירא.

שאו מבט ולב, התבוננו סביב -
 היום אתם יצאים
 בחדש האביב;
 הביטו וראו -
 הנצנים בארץ כבר נראו;
 ימי ראשית שנה,
 הגשם כבר הלך, פנה.

וכשהאור זרח והאור בסוים
 גדולה שמחה לנו
 שרק זה התר לפרסום:
 שפאן הבן שואל אביו
 מה נשתנה ומה יהיה,
 ואב עונה מה שהיה
 והא לחמא עניא וחד גדיא.
 פרחים פרחים, הנצו העצים,
 רעדה אחזה אויבנו, פיולדה חיל;
 עת זמיר הגיע, זמיר עריצים,
 וקול שופר ושמיע: משהו חדש מתחיל.

לישראל הגיעה עת רפוי
 והוא בוזו ושסוי,
 הפח בחורים כלם
 מזור לעם עולם,
 מארבע כנפות הארץ באו
 ובבתי כלאים החבאו.

הביא לדפוס: יניב אקריבא

ליונה רוזנטלר
 ברכות מקרה לב
 להולדת הנינה
 נכדה לאפרת וניצן אבירן
 בת לרותם ולאלאצד

מבצע מצה בסעד

ביום ראשון התגייסנו כולנו, מנער ועד זקן, לאפיית מצה שמורה עבור כל חברי סעד. המבצע אורגן בהנחיית הרב נהוראי וחברי משואות יצחק, וכן באו לעזרתנו חיילי כוח אבשלום, בנות מדרשת מגדל עוז וחברים מן הקיבוצים השכנים: עלומים, בארי וכפר-עזה.

תודה רבה לצוות המארגן שעמל קשות ביום זה: הרב ארי, צור בן-עמי, שקמה יניב-כספי, רננה יערי, רעיה צדיק-מזרחי ותרצה אורן הבלתי נלאית...

המבצע הוקדש לזכרון של בנות גרעין צבר שלנו שנפלו במלחמה. לפניכם דבריה של רונית בפתח הבוקר.

רונית כרט, מדריכת טרצ'ין צבר, בדברי ברכתה ביום אפיית המצות השמוע

ליום זה שתי מטרות עיקריות:

האחת, הינה מצוות אפיית המצות, מצווה בפני עצמה, והשנייה היא איחוד וחיבור קהילתי: החיילים הבודדים המגיעים לארץ להתגייס באמצעות גרעין צבר, פרי שיתוף פעולה מרשים בין תנועת הצופים, התנועה הקיבוצית והקיבוץ הדתי, באים לארץ כדי להיות חלק מן האחדות והחיבור הזה, לארץ וליושבים בה. רוז לובין ורבקה ברוך ז"ל אהבו את הארץ ואת יושביה, ובמיוחד את יושבי העוטף. רוז המשיכה לגור דווקא כאן אחרי שכמעט כל בני הגרעין שלה עזבו, ורבקה שירתה פה באזור עד לשחרורה מהצבא, זמן קצר לפני שמחת תורה. שתיהן נפלו בעודן שומרות עלינו.

מי יתן ונזכה שיקויים בנו "כי נחם ה' ציון נחם כל חרבתיקה וישם מדברה כעדן וערבתינה כגן ה' ששון ושמחה ומצא בה תודה וקול זמרה" (ישעיהו).

פנייה לקהילת סעד ולבנות ובני סעד החיים מחוץ לסעד

מזה שנים קיימת אצלנו קבוצת וואטסאפ הכוללת בנות ובנים שאין להם קרובים בסעד. הרציונל היה שלקבוצה זאת אין קרובי משפחה בקהילת סעד שידאגו לשמור אתם על קשר וימשיכו לתת להם הרגשת שייכות "לגינה שבה צמחו", ולכן הם קבלו מענה (מסוים) בהשתייכות לקבוצה שתחזק על ידי צוות קשר בנים.

אירועי השבעה באוקטובר, והמלחמה שבאה בהמשך, יצרו חיבור חזק וחס עם האוכלוסייה הכללית של הבנות והבנים שלנו, ותוך זמן מאד קצר חברו לקבוצת הוואטסאפ הזאת רבים מאד מבנותינו ובנינו שגילו מעורבות ושייכות בלתי רגילה עם ביתם בעבר (וכנראה, בהרגשתם, גם בהווה).

לאור זאת חשבנו שאולי נכון יותר יהיה להמשיך ולתחזק את הקבוצה הרחבה שנוצרה במהלך חצי השנה האחרונה ולצרף אליה כל בת ובן שירצו בכך.

קצת מספרים - (באדיבותו של יורם פולק)

מאז ימי סעד הראשונים ועד שנת 2000, (שהצעירים בהם הם בני 24 כיום, אחרי צבא וטיול בעולם), נולדו בסעד כ- 850 בנות ובנים.

לצערנו, קרוב ל- 40 כבר אינם חיים איתנו היום.

כ- 100 מתוך האוכלוסייה הזאת חיים בסעד. נשארנו עם מעל 700 החיים כיום בחוץ.

זאת האוכלוסייה שאליה אנו פונים.

ובכן, אנו מבקשים מכל קהילת סעד להפיץ את הפניה הזאת בין ילדיהם ולהציע להם להצטרף לקבוצה. הדרך לכך פשוטה ומהירה.

לשלוח הודעת וואטסאפ ללאה ארלקי (אילן) עם שם הבת או הבן ומספר הנייד שלהם.

לאה תצרף אותם בשמחה לקבוצה. מספר הנייד של לאה – 052-322525

אנו מבטיחים לתחזק את הקשר הזה באמצעות משלוח חדשות (שמחות, וגם מצערות) מעת לעת, משלוח של עלון השבת וכל מידע רלוונטי לכלל הקבוצה האיכותית הזאת.

כמובן שנשמח להיות עבורכם גורם מקשר עם קהילת סעד גם בנושאים אישיים באמצעות פניות שתגענה מכם.

חושו, אחים, חושו, נרימה פעמינו! חושו, אחים, חושו, מהר לבית הורינו!

1307 קשר בנים: לאה ארלקי, מיכל אחיטוב, חגית רפא, משה אה, דני ברט

זהו האכתה שפחנו לבני ובנות סעד באשר הם, לכבוד חג הפסח

ערב פסח תשפ"ד
לבני ובנות סעד היקרים באשר הם!
מה נשתנה הפסח הזה?
כה הרבה השתנה בחצי השנה האחרונה,
וקשה עד מאד להיכנס אל החג באווירה חגיגית.
ובכל זאת רצינו לשלוח לכם ברכה ותודה מעומק הלב.

בששת חודשי המלחמה הקשה שנחתה עלינו נוכחנו איזה כוח אדיר מתגלם בבני ובבנות סעד שלנו. כמה אהבה, דאגה ואיכפתיות הרעפתם עלינו! החל מן הביקורים במלון בתקופת הפינוי שלנו, דרך ההשתתפות בהלוויות ובניחומי האבלים, שני ערבי התרבות המרגשים עד דמעות שהפקתם עבורנו במלון, הביקורים אצל חברינו ששהו במקומות שונים ברחבי הארץ, וגולת הכותרת - ההתנדבות הבלתי פוסקת בענפי החקלאות בסעד - החממות, הגדר, הרפת, מטע האבוקדו ועוד... חיממתם את ליבנו עד אין קץ והקלתם עלינו עד מאד את תקופת הפליטות שלנו כחברי סעד.

אז - מכולנו כאן בסעד שלוחות לכם תודתנו ואהבתנו מכל לב.
נברך ונתברך שחג האביב יבשר בשורות טובות לשחרור מהיר של כל חטופינו, לחזרה בשלום של כל החיילים, לסיום מצב המלחמה בצורה נכונה וטובה, לשקט ולשלווה על כל גבולותינו ולביטחון מלא כאן בחלקת האלוהים הקטנה שלנו בסעד.

"...זה הפיג שפינו / זה האוין שטענו / זה השפי וזיה הפא. /
מי שפא אפה אחינו / מי שפא יסב עינתו / והשער שיה לא ייסגר..."
(יוקם טהראל ואוי שער)

להורי בנינו ובנותינו -
אנא, תלשו את
העמוד הזה מן העלון
ושלחו לילדכם, כך
שיוכל להצטרף גם
הוא לקבוצה. בתודה.

נקודת חן שמה אף נקודת האזל

"הביתה לחזור, הביתה אל השקט.

הביתה לחזור, מכל תלאות ויגע,

הביתה אל האור, ולו גם רק לרגע".

ובכן, הביתה לחזור, סוף סוף ... אמנם לא אל השקט, אליו פילל יורם טהר לב (כי אם אל הבומים ורעשי המלחמה),

אך בהחלט הביתה לחזור מכל תלאות ויגע. וביתנו בסעד- מלא אור, בכל רגע ורגע...

אחרי חצי שנה ארוכה, חזרנו לסעד. הרבה מאד עבר עלינו בתקופה זו, כמו על כל עם ישראל. בחמשת החודשים

האחרונים התמקמנו בביתנו הזמני בגבעת וושינגטון. הגבעה- פתחה שעריה בפנינו, בלב אוהב ונפש חפצה, גם אם

בתחילה היו קצת חששות הדדיים. בסיכומו של דבר אמרנו תודה גדולה מאד לצוות קריית החינוך בגבעת

וושינגטון, בניהולו של שילה כץ, על הכנסת האורחים החמה.

היה עלינו להקים את המקום שלנו שם מן היסוד. קביעת סדר יום מחודש, לימודי זום, התארגנות חוגים, נסיעות

לבית הספר בהמשך, ועוד... צריך לזכור שהשנה הספקנו להיות בסעד חודש בלבד, ולרבות מהבנות החדשות עוד

לא נספג ה DNA של סעד, צוות ההדרכה כמעט כולו חדש היה. נוסיף את חרדות המלחמה, ותחושת התלישות של

מקום חדש, חוסר בסיסי בחללי פעילות ומשרדי צוות, עו"סיות שהיו מפונות ברובן, והתקשו להגיע, חדר אוכל

מוסדי גדול ולא מזמין... ועוד כהנה וכהנה קשיים שנתקלנו בהם, למרות הכנסת האורחים מאירת הפנים. עברו

להם כמעט שלושה חודשים עד שהבנות אפשרו לעצמן להרגיש יותר בבית.

אחד הפרוייקטים הראשונים שהתגייסנו אליו היה שיפור רמת האוכל. בסיוע כספי של שותפות פילדלפיה 2000,

וסיוע ארגוני של ארגון FOODLAB, גייסנו שפית פרטית שהעשירה מאד את ארוחת הצהריים המוסדית בגבעה,

וכן גייסנו שפית להפעלת הטראק הייחודי שהגיע אלינו לארוחת ערב. (בדומה לטראקים שהיו במלון).

חזרנו לפני שבועיים ממסע שטח של ארבעה ימים בערבה, המיועד לבנות יא- יב', מסע שהיה עוצמתי ומיוחד מאד,

ואנו מתחילים להתכונן לערב המונולוגים המסורתי שיתקיים לאחר הפסח.

אבל קודם כל ולפני הכל, אנחנו בהתרגשות של החזרה הביתה.

ביום שלישי לפני הצהריים הגענו בשעה טובה לפנימייה בסעד. התמקמנו והתארגנו. ביום רביעי אחר הצהריים

יצאנו לחופשת הפסח, ונשוב באיסרו חג, אי"ה לסעד באופן קבוע.

אין ספק שהחזרה השמחה, מביאה איתה גם קשיי הסתגלות לא מעטים למצב, אבל אנו נכונים להם. כיף יהיה

להיפגש שוב בשבילים המוכרים, ולראות את הדשאים רחבי הידיים והנוף הפתוח של סעד.

הכי מתגעגעים הם מקס וסקי, הכלבים שלנו, שלא נטשו את הגזרה במשך כל תקופת המלחמה (למעט בריחה של

שבוע לתקומה...).

מחכים ומצפים כבר לחזור אחרי הפסח לשגרה ברוכה.

צפרי, הציוות, וכל החניכות...

עדכון:

שימו לב: קופת הבית תהיה סגורה בחול המועד

השמחה באצונת

ביום חמישי שעבר זכינו ב"ה לחגוג בשמחה ובהתרגשות רבה את חתונת יעל וענר בקיבוץ בארות יצחק. אנחנו מבקשים להודות על הטוב לחברי קיבוץ בארות יצחק המקסימים שהסכימו לארח אותנו בביתם בימים של חוסר ודאות, ועשו הכל כדי שהחתונה תהיה יפה ושמחה וכדי שנרגיש בבית (הם אפילו הביאו את הדגלים ואת השלט שלנו מסעד "כמה טוב שבאת הביתה"!)

זכינו בחתונה מרגשת בימים לא פשוטים, ואנחנו מלאי הכרת הטוב.

מצרפים חלק מהדברים שנאמרו בחופה:

בימים אלה של כאב לאומי על מה שאבד ונחרב, אנו זוכים הערב בבניין בית חדש בישראל, ובבנייה של אחת מחורבותיה של ירושלים.

את החתונה השמחה והמרגשת הזאת רצה הזוג הצעיר לקיים בסעד.

לצערנו, הדבר איננו אפשרי בשל המצב הביטחוני, ולכן, היום, ג' בניסן, אנחנו זוכים להתארח בקיבוץ בארות יצחק שפתח את שעריו בפנינו בנדיבות מופלאה, ואפשר לנו לקיים את החתונה ברוב עם ובשמחה. הקשר בין קיבוץ סעד ובין קיבוץ בארות יצחק הוא קשר היסטורי, וראשיתו בשורשים המשותפים של שני הקיבוצים שהיו שכנים קרובים בנגב המערבי במלחמת העצמאות, ותרמו תרומה חשובה ומכרעת לתקומת ישראל בדור הזה.

יהי רצון שנזכה גם בימינו לתקומה מחודשת בנגב המערבי ויקוימו בנו דברי הנביא ירמיהו:

"כה אמר ה' עוד ישמע במקום הזה אשר אתם אומרים חרב הוא... קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה... כי אשיב את שבות הארץ כבראשונה, אמר ה'".

תודה רבה לחברי בארות יצחק.

שנזכה לשמחות ולבשורות טובות לכל עם ישראל,

יצל וצלך,

משפחות וייס וליכראן

מח תשמח רצית אהובים!
לכלה ולחתן יצל וצלך
להורים דרורית ואבי וייס
ולכל המשפחה המורחבת
רוב ברכות ואיחולים
השמחה תשרך באצונתכם בחד ובימות החול.

חודים בסצף תשפ"ה

שנה לא פשוטה עוברת על כולנו ויחד עם זאת שנת תשפ"ה כבר דופקת בדלת. ההחלטות על אפשרויות החוגים והסיבסודים לשנה הבאה נעשות ממש בימים אלו, וכדאי להספיק ולתפוס את הרכבת... על מנת לנסות ולענות על מירב הצרכים והרצונות של קהילתנו, אשמח לשיתוף פעולה.

* כחלק מהפקת לקחים משנים קודמות, הבנו שעלינו קודם כל להבין מהם החוגים בהם יש לנו ביקוש מינימלי. השלב הבא יהיה לתאם ולעבוד מול המועצה לפתיחת החוגים האלו בסעד.

* השנה אתמקד ואנסה לפתוח חוגים עם ביקוש מינימלי של 8 משתתפים.

* אשמח שכל מי שמעוניין בחוג מסוים יירשם בקובץ המצורף עד לסוף חודש אפריל. הקישור מופיע גם בקהילנט וגם בקבוצות הגיל הייעודיות.

* הרישום אינו מחייב ואינו כולל ימים, שעות ומחירים, אלא עוזר לייצר תמונה מדויקת יותר של הצרכים מול המועצה.

* חוגים עם רישום נמוך יירדו מהרשימה בהמשך לטובת הגדלת הרישום בחוגים דומים.

* מוזמנים לפנות עם רעיונות נוספים, הארות והערות. תודה על שיתוף הפעולה,

אסנת סימון

<https://docs.google.com/spreadsheets/d/1-CsXkOCHW98gsJ7w242fxGGbEKLWZchJErkoqXDM4XQ/edit>

שמות החוגים:

שם החוג + גילאים	שם החוג + גילאים	שם החוג + גילאים
ג'אז - היפ הופ לנערות	אילוף כלבים - גנים/א-ו	ניה לנשים
אופניים / ד-ו	כדורסל בנים - מספר קבוצות גיל	מאמאנט לאמהות
שחמט ג-ו / מבוגרים	כדורסל בנות - מספר קבוצות גיל	פילאטיס נשים
ריצה - ג-ו	כדורגל עם משה (פרטי) - גן-ב / ג-ה	ריקודי עם - נשים ונערות (חטיבה)
חבורת זמר +21	טניס - מספר קבוצות גיל	קרמיקה - א-ט
ליטוף חיות - הגיל הרך	מבוכים ודרקונים - צעירים / בוגרים	לנדוד בטבע - ד-ו
מוסיקה/תנועה - הגיל הרך	ג'ודו - גנים/ א-ג / ד-ו	פיסול ואומנות - א-ו/ ז-ט
	ג'ו ג'יסטו ברזילאי - א-ג / ד-ו	התעמלות בנות - א-ג / ד-ו

"אחוזי פקוסא" - מוצגון משחקים בסצף

איך זה התחיל?

הכל התחיל ברעיון. כאנשים שרואים במשחק יסוד חשוב בחיים, חשבנו כמה נחמד יכול להיות מקום בו יש מגוון משחקים גדול שיאפשר לנו לשחק בכל פעם משהו אחר ולא יכבול אותנו למה שזמין לנו בבית. מקום מרווח בו מספר גדול של אנשים יכול לשבת ולשחק בכמה משחקים במקביל. מקום שיאפשר מפגש רב גילאי סביב נושא משותף - משחק. כי משחקים הם לא רק לילדים.

מחקרים רבים מראים עד כמה המשחק חשוב להתפתחות האדם בכל שלב בחיים. אצל ילדים משחקים מפתחים את היכולת לפתור בעיות ולתכנן מראש. עבור מבוגרים משחקים הם נדבך חשוב בפיתוח ויצירה של קשרים חברתיים. עבור ותיקים, משחקים הם דרך מקובלת לשמור על יכולת קוגניטיבית. מחקר אחר מחקר מוכיחים את היתרון והתרומה של משחקים, בין אם משחקי קופסא, לוח, חצר או מחשב, לקידום ופיתוח של העצמי וליצירת קשרים חברתיים. החיבור שמשחקים יכולים ליצור הוא על בסיס עניין משותף וחוצה גילאים, תחומי עיסוק או השכלה. המשחק מאפשר מפגש בלתי אמצעי עם האחר שבדרך כלל אין לנו דבר משותף איתו. למעשה, משחק עם אנשים אחרים "מאלץ" את האדם לשתף פעולה ולהסכים על כללים מסוימים לפיהם כל השחקנים פועלים. גם במשחק עצמו השחקנים מתחרים זה בזה, הם חייבים להסכים על כללי המוצא. אם נתקדם עם ההשוואה הזו – משחקים מלמדים אותנו לפעול בתוך קהילה.

לפני קצת יותר מחצי שנה, כאשר בקיבוץ יצא קול קורא ליוזמות קהילתיות, הגשנו הצעה להקמה של מועדון משחקים בסעד. המודל שעמד לנגד עינינו הוא מועדון המשחקים שהוקם על יד קובי שטיין (לוותיקים בינינו – הבן של אברהם שטיין) בקבוצת יבנה (הידוע בשם "הקוביה"). את קובי פגשנו בשבת צעירים של הקיבוץ הדתי, הוא זה ששתל את הזרע שהוביל להקמה של המועדון, והמשכנו לעמוד איתו בקשר.

איך זה הולך עכשיו?

כידוע לכולם, בשמחת תורה לפני חצי שנה התהפך העולם. מצאנו את עצמנו כקהילה וכיחידים במערבולת שקשה היה להיחלץ ממנה (וחלק עדיין לא נחלצו). כקהילה עברנו למלון בים המלח. באחד השבועות הראשונים פנה קובי אל ברקאי בשאלה אם יש משהו שהוא יכול לעשות עבור קהילת סעד. קובי גייס עבורנו תרומות של קהילת משחקי הלוח הישראלית (יש דבר כזה) והגיע עד אלינו למלון כדי להביא לנו את המשחקים שנאספו, כולם חדשים מהמדף. זה הגרעין שסביבו התחיל מועדון המשחקים במלון.

למי שזוכר, בכל שבת בשעות הערב ובשעות הצהריים הוצאנו את משחקי הקופסא ללובי המלון וכל מי שרצה יכול היה לבחור משחק, לתפוס שולחן בלובי ולהעביר עוד כמה שעות של שבת במלון עם חברים. כמות המשחקים הלכה וגדלה עם תרומות נוספות (וכמה משחקים שהלאמנו מהמשחקייה לפני שהחלקים שלהם נעלמו) וכך גם כמות השחקנים. בשיא, עקבנו אחרי חמישה או שישה מוקדי משחקים, מילדים בכיתה ד' ועד ותיקי הקיבוץ, לפעמים אפילו ביחד. היה מרגש מאוד לראות ותיקה משחקת רמיקוב עם בני נוער ואמא שלהם.

כאשר חזרנו לקיבוץ, המשחקים חזרו איתנו. כיום המועדון ממשיך לפעול בצהרי שבת בחדר הנצחה. הרבה פחות אנשים מגיעים כרגע, כנראה כי בקיבוץ יש הרבה יותר מה לעשות מאשר במלון, אבל יש לנו גרעין קבוע של שחקנים שמגיעים בכל שבת. בע"ה עם הגדלת החשיפה, גם קהל השחקנים יתרחב שוב.

לאן מתקדמים?

אז לאן אנחנו ממשיכים מכאן? בחזון שלנו, יום אחד יהיה למועדון חלל ייעודי משלו, בו יוכלו אנשים מכל גיל להתאסף ולנהל אינטראקציות סביב נושא משותף, ללא הבדלי גיל, מגדר או עיסוק. יהיו לנו המתקנים המתאימים להכיל מספר משחקים במקביל. אנחנו רואים בעתיד שיתוף עם בית שקמה או עם החינוך החברתי לפתיחה של המועדון במהלך היום באמצע השבוע. כשיהיה לנו מקום ייעודי, נוכל לאפשר השאלה של משחקים או קיום של אירועים מיוחדים כמו ימי הולדת בחלל המועדון. בחלומות שלנו, מועדון המשחקים יהיה נדבך חשוב בחיים הקהילתיים בסעד משום שמשחק מאפשר ליצור קשר בלתי אמצעי בין כל חברי הקהילה, ולמעשה פונה לכל הקהלים.

כרגע המועדון מופעל בעיקר על ידי לירן, אבל נשמח לעוד מתנדבים שיעזרו לפתוח אותו, וכך אולי נוכל להגדיל את שעות הפעילות כבר עכשיו, ולפנות לקהלים נוספים. אם מישהו מעוניין להתנדב, מוזמנים לפנות אלינו. וכמובן, מוזמנים להגיע לשחק.

ברקאי אפרתי ואירן יניב

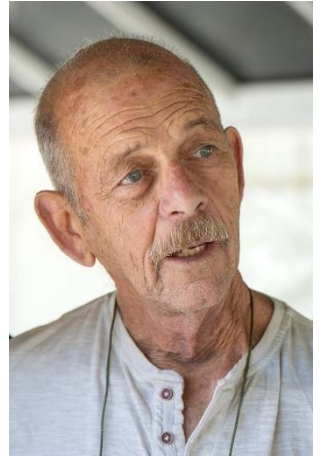

פינת החטופים והנעדרים

חיים פרי

בן 80, ניר עוז.

ביום הולדתו ה-80, שחל השבוע, תכנן חיים לפרסם את ספר הילדים השני שכתב, "ירנה". בספר הזה נמצאות האהבות הכי גדולות שלו: מלאכת כפיים, הקיבוץ והנכדים שלו. בתו מספרת עליו: "הוא איש של שיחות, ויש לו המון ידע. אני גם חושבת שהמצב היה מאוד מעציב אותו. הוא לא יכול היה להישאר אדיש, היה מוצא דרך להיות פעיל. אי אפשר לתפוס איך ואם הוא שורד שם בגילו. גם באופי שלו הוא נפש כל כך חופשייה, קשה לי מאוד לדמיין איך הוא מסתדר בשבי, בכלא. ערב לפני הטבח, ב-6 באוקטובר, היינו במפגש משפחתי. הוא סיפר סיפורים מהחיים שלו והכין מצגת. זאת הייתה התחלה של חגיגות ה-80, בערך, הייתה לנו איזו הבנה שכדאי להתחיל לתעד ולכתוב את סיפור חייו".

איתן לוי

בן 53, בת ים

לאיתן היה לב רחב ופתוח, כך מספרת עליו בת זוגו לשעבר אביבה. הוא התייחס לילדיה מנישואיה השניים כילדיו שלו, מה שאפשר להם להתנהל כמשפחה אחת גדולה. עם ארוחות שיש, טיולים ומשחקים בשבתות.

הוא היה "האבא של הבית", והילדים קראו לו דוד איתן.

ב-7 באוקטובר הסיע איתן חברה מראשון לציון לביתה בבארי. הוא יצא מביתו בבת ים בשעה 6. ב-7:30 התקשר לדווח על ירי טילים. ב-7:40 שמעו אותו בני המשפחה אומר: "הוא נחת לי על הגג!!!!" הם שמעו קולות מאבק ודיבורים בערבית. מאז אבד איתן הקשר. ב-8 בדצמבר התבשרו בני משפחתו כי התקבל מידע מודיעיני לפיו איתן אינו בין החיים. שחר בנו אומר: "אני מקווה שמדינת ישראל תצליח להחזיר אותו הביתה, בשביל קבורה ראויה".

בתפילה שישבו הביתה במהרה.

התנועה הקיבוצית פנתה עלינו בעקבות יוזמה של נטיעת עץ בקיבוצים המפונים, והזמינה אותנו להיות חלק. נפגשנו ביום חמישי לנטוע עץ זית יחד מחוץ לבית שקמה. הגיעו למפגש עמוס פרגיון מהתנועה הקיבוצית, ניצן אבירן מהקיבוץ הדתי, שרה עברון מזכ"לית התנועה ודביר לוי נציג הנהלת הקהילה. היה מרגש מאוד. דובר על התקווה וההמשכיות בנטיעות, ועל הרצון להמשיך לבנות ולהיבנות במקום שניסו להרוס. אנחנו נמשיך להקים, לבנות ולהיבנות, לשתול ולהפריח את החיים. תודה רבה לתנועה הקיבוצית על היוזמה המרגשת ועל זה שזכינו להיות חלק. בתפילה לימים של שלום וטוב ושנוכה להשבת החטופים אלינו.

חזית מקוריה

הדור הצעיר מחופשת הכסח

מסע פסח תשפ"ד

טיילנו בחולות ניצן!

החניכים האלופים עמדו באתגר וצעדו 7.5 קילומטרים בדיונות הצהובות!

בישלנו, צחקנו והזענו אבל הכל עם חיוך על הפנים

ישר כוח ענק למדריכים האלופים בהובלת המסע!

אין עליכם!

ובעזרת ה' בחודש האחרון הסניף חזרה לפעילות מלאה!

גם צוות ההדרכה חזר למפגשי פעולות עם החניכים, וגם צוות נחשון חוזר לעשייה!

תודה לשגית דניאלי על
התמונות.

חג הפסח, חג החירות וחד האביב

לקראת חג הפסח אני מבקשת להביע הוקרה והודיה לכולנו – קהילת סעד. פסח הוא זמן להתברך, להודות ולהעריך את החירות שלנו, לחדש ולחזק את התקווה והשייכות. מייחלת שנמשיך לחזק ולפתח את ההון האנושי והחברתי שלנו, ליזום ולבטא את השתתפותנו ומחויבותנו לסביבתנו ולקהילה. אני תקווה שכל הקהילה שלנו תתאחד בקרוב ותמשיך לשמר סביבה אנושית של אהבה, תמיכה וחסד, כדי להבטיח חיים טובים ומשמעותיים לכולנו יחד. החג מזכיר לנו את החירות והכוח שלנו להתמודד עם קשיים ואתגרים, להאמין ולשאוף לטוב ולבחור את הדרך שבה אנו רוצים לחיות כפרטים, כקהילה סולידרית. החג גם מורה לנו את החובה לתמוך ולסייע לאלו שטרם זכו לחירות מלאה ועדיין מתמודדים עם מצוקות פיזיות, נפשיות או רוחניות. אני נושאת תפילה, אמונה ותקווה גדולה לשובם בשלום של כל השבויים והחטופים שלנו, שיחזרו הביתה ויזכו להתחבר עם יקיריהם. בלי חירותם, התחושה היא ששום דבר לא שלם. מי ייתן שתיהנו מהחג ביחד עם המשפחה והחברים בתחושה טובה של התחדשות והגשמה. שנשמור על החברות, השייכות, האמונה ועל תקווה תמידית לחיים צודקים והוגנים. אני תקווה ותפילה שנמשיך בכוחות משותפים ובערבות הדדית לשאת את האתגרים שעוד נכוננו לנו.

חג פסח שמח!

במקביל לחזרה וההתמקמות בסעד, אנו עסוקים בפעילות השוטפת של הקהילה והעסקים שלנו, והמשך מעקב ובקרה לגבי צרכים וקשיים, והמענה הנדרש ברמה הקהילתית והכלכלית. בנוסף, אנו פועלים בקשר הדוק ובשיתוף פעולה עם המועצה האזורית כדי לממש וליישם את מה שסוכם עם מנהלת תקומה בהקשרים השונים. נושאים חשובים שעל סדר יומנו:

- הצמיחה הדמוגרפית, קליטה מיטבית של החברים החדשים וקידום המשך הבניה.
- הקמת ועדות: ועדת הביקורת, ועדת פנסיה, ועדת אסיפות – בקרוב ייצא קול קורא/מכרז.
- אסטרטגיה פיננסית - בתהליך עבודה והעמקה.
- תוכנית אסטרטגית רב תחומית של תקומה – הכנת תוכנית העבודה של הצוותים שהוקמו לקידום וגיבוש תוכניות העבודה – לאחר שתאושר בצוות של המטה האסטרטגי היא תוצג לחברים.
- קידום שותפות של סעד עם שכ"מ (כפר עזה ומפלסים)
- מחלקת הכספים עסוקה בסגירת המאזנים של התאגידים, תאגיד האחזקות וקיבוץ סעד לשנת 2023 – יעד לסיום הביקורת לקראת סוף חודש מאי.
- המשך פיתוח החוסן הקהילתי, מנגנוני התמיכה והסיוע בצרכים פסיכוסוציאליים ואחרים.
- הגיל השלישי – רווחה, בריאות ותרבות.

בת פסח וחד האביב!

אילנה כראודה, יו"ר קיבוץ סעד

משתתפה על אנגלת הקהילה

קהילה יקרה,

אתמול, ה-17 באפריל 2024, ט' בניסן תשפ"ד, אושרה בממשלה התוכנית האסטרטגית, "תוכנית החומש" של מנהלת תקומה אשר מבקשת להביא לריפוי, שיקום, חיזוק, צמיחה ופיתוח חבל התקומה. התוכנית הלאומית לשיקום ופיתוח חבל התקומה גובשה על ידי מנהלת תקומה בחודשים האחרונים ביחד עם הקהילות, הרשויות, משרדי הממשלה וגורמי מקצוע נוספים. התוכנית שאושרה הינה בהיקף של 19 מיליארד ש"ח ל-5 שנים (מיליארד ש"ח בשנת 2023 ועוד 18 מיליארד ש"ח בשנים 2024-2028) ותביא לחידוש ופיתוח חבל ארץ ולצמיחה דמוגרפית משמעותית. 14 מיליארד מתוך התקציב אושרו לשיקום החבל לאורך 5 שנים 2023-2028 ופיתוח לשנת 2024. 5 מיליארד ש"ח הנותרים שוריינו לטובת פיתוח חבל התקומה בין השנים 2025-2028 ואת הפירוט לגביהם הממשלה תאשר בהחלטה נוספת בשנת 2024. התוכנית כוללת השקעות רחבות בתחומי הקהילה והפרט, בסביבת החיים לרבות בדיוור, בינוי ותשתיות, בתחום כלכלה, עסקים ותעסוקה, חקלאות, תיירות ומורשת והנצחה, וכוללת בתוכה הן עוגנים לחבל ארץ זה, הן פעולות ותוכניות ברמת הרשות המקומית בכל תחומי החיים, והן אפשרות של גמישות תקציבית ליישובים עצמם.

החלטת הממשלה מתייחסת גם לרכיבי הביטחון בחבל, ואלו יתוכלו ע"י משל"ט (מרכז שליטה) "אופק חדש", המהווה את גוף הביצוע הייעודי של משרד הביטחון. המשל"ט, אשר יתוקצב ויונחה ע"י המנהלת, יגבש מענים לרבות במרכיבי ביטחון בסיסיים, מרכיבי ביטחון משלימים ומרכיבים שיאפשרו יכולת נידוד ממוגנת של הרבש"צים ויכולת פינוי ממוגנת של היישובים. בהקשר זה, השבוע הגיע אלינו, במסגרת יישום מרכיבי הביטחון, רכב ביטחון ממוגן. זהו הרכב הראשון שהגיע לגזרה וכפי שהובטח על ידי האוגדה, הוא הוקצה לטובת ביטחון סעד.

האתגר המרכזי העומד בפנינו כעת הוא למצוא את הדרכים למימוש ומיצוי כלל התקציבים שיופנו לטובת יישום התוכנית. המטה האסטרטגי וצוותי "סעד למחר" החלו בעבודת חשיבה ודיוק התוכנית המתגבשת. במקביל עובד צוות התיאום יחד עם היועצים המלווים על התוכניות הפרטניות שהולכות ומתהוות. אנחנו לומדים את דרכי מימוש התוכנית האסטרטגית, הן ברמה היישובית וברמה המועצתית, וכן אל מול קולות קוראים הצפויים לצאת באמצעות משרדי ממשלה וארגוני המגזר השלישי (עמותות). כמו כן אנחנו פועלים בשיתוף פעולה מלא עם ראש המועצה תמיר עידאן ועם צוותי תקומה במועצה ומקיימים פגישות תכופות לקידום התוכנית. בשבועות האחרונים מונה אסי אלמסי כסגן ראש המועצה שינהל את כלל תכנית החומש של מנהלת תקומה במועצה. השבוע נפגשנו עם אסי, שהשתתף בהרמת הכוסית המסורתית לקראת החג, וברך את כלל קהילת סעד בהצלחה ובשיתוף פעולה למען עתיד טוב יותר לסעד ולמועצה כולה.

לאחר חג הפסח, ועם גיבוש התוכניות המתהוות, נקיים תהליכי שיתוף ציבור ונציג את תוכנית "סעד למחר" להנהלות ולאסיפה.

בימים אלו של מתח ומלחמה, אנו נדרשים להתמודדויות שלא הכרנו, התמודדויות הנמשכות זמן רב מדי, וככל הנראה ילוו אותנו עוד תקופה ארוכה. אנחנו פועלים, יחד עם מרכז חוסן של שדות נגב, ליצירת מענים מגוונים לחיזוק משאבי ההתמודדות האישיים והמשפחתיים, וכן לחיזוק החיבור בין חברות וחברי הקהילה דרך מפגשים קבוצתיים והתמודדות משותפת. מוזמנים לשתף אותנו למה אתם זקוקים, ואנו נפעל להתאים את המענים השונים, במטרה להמשיך ולחזק את החוסן האישי והקהילתי של קהילת סעד ויכולתה להמשיך לשאת את האתגרים המורכבים העומדים בפנינו. למענה על הזמנה לסדנאות חוסן מוזמנים [ללחוץ כאן](#). הסדנאות ייחלו לאחר חג הפסח. אנחנו פועלים לקיום סדנאות גם בחודשי הקיץ, עם חזרתה של כלל הקהילה הביתה.

כאמור, המצב ממשיך לאתגר אותנו ובתחילת השבוע, בהתאם להנחיות פיקוד העורף, נאלצנו לסגור את מערכות החינוך ואת הקייטנות שתוכננו בקפידה. ביום שני, לאחר חצות שונו הנחיות פיקוד העורף ואפשרו לפתוח את מערכות החינוך. לאחר התארגנות מהירה מאוד של הצוותים, החינוך החברתי החל את פעולתו ביום שני ב-10:00.

לצערנו, למרות מאמצים רבים, לא הצלחנו לפתוח באותו היום את גני הילדים. על מנת לאזן את ימי הפעילות השבוע בגנים, צוות הגיל הרך התגייס לפתוח את הגנים ביום שישי השבוע. לאחר חופשת הפסח, ואל מול מצבת כוח האדם, אנו שואפים לפתוח את הגנים במתכונת מלאה הכוללת את ימי שישי. אני רוצה להודות לצוותי החינוך ולעומדות בראשן, יפעת וקנין ורות נגלר, על נחישות וגמישות ועשייה ללא לאות לטובת ילדי וילדות הקהילה. יישר כוח לכן ולצוותים המסורים והמקצועיים שלנו.

השבוע החלנו בפיילוט של תיקון דלתות וחלונות הממ"ד. הפיילוט כלל 42 ממ"דים ביניהם הממ"דים בנקודת חן, מס' מבני ציבור ומס' בתים פרטיים. הנושא מורכב ויש צורך לתת מענה לכל ממ"ד בהתאם לליקויים המתגלים. מיד אחרי החג נמשיך בביצוע התיקונים בכלל הממ"דים בקיבוץ. הנהלת הקהילה אישרה השתתפות חלקית של הקיבוץ במימון תיקון הליקויים. פרטים על אופן ביצוע התיקונים, עלות התיקונים ולוחות הזמנים, נפרסם מיד לאחר החג. אני רוצה להודות למוישליה על איסוף המידע, איתור הקבלנים ויישום התוכנית.

לסיום, אני מבקשת לאחל לכל חבר ולכל חברה בקהילה חג חירות שמח ככל שאפשר, שנזכה להחזיר את החטופות והחטופים במהרה הביתה, **א**, שנצליח להכיל את המורכבויות הרבות, שנזכור את התקווה, שתשרה בנו הרוח

ויהיה לנו את הכוח להיבנות מחדש, כדבריו של **הרב עודד מזור**:

בְּיָמִים בָּהֶם כָּל הָעֵתִים קוֹרְסוֹת אַחַת אֶל תּוֹךְ רְעוּתָהּ,

וְאִין בְּרָרָה אֶלָּא לְבָכוֹת וְלִשְׁחֹק בְּאוֹתָן עֵינַיִם,

לְסַפֵּד וְלִרְקוֹד גַּם יַחַד,

וְהִיִּסְטוּרִיָּה אֲרָכָה נִדְחָסֶת אֶל יוֹם וְשָׁעָה אַחַת,

נִבְקֶשׁ אֶת הַפּוֹחַ לְהַכִּיל

אֶת עֲצָמֹת הַלְּבָבוֹת הַמִּתְפַּקְעִים.

לְשֹׁמֵחַ עִם הַזּוֹכִים לְחֶבֶק כָּבֵד הַיּוֹם,

לְעֹטֵף אֶת הַמִּתְפַּנְסִים בְּכַמִּיחָתָם וְנַפְשָׁם נִרְעָדֶת,

לְאַחֵז בְּתַקְוָה בְּלִי לְהַרְפוֹת,

וּלְהוֹתִיר מְרַחֵב שֶׁל שִׁקְט לְזַעֲקָה שְׂאִין לָהּ קוֹל.

אָנָּה, תָּן לָנוּ מְקוֹם לְהִשְׁבֵּר בּוֹ לְרִסְיָסִים,

וְרוּחַ לְהַבְנוֹת שׁוֹב, מִחֻדָּשׁ.

לאחר תקופה ארוכה, מאתגרת ואינטנסיבית מאוד, אני יוצאת לחופשה עד לאחר חג הפסח ואחזור בכוחות מחודשים. במקרה הצורך אנא פנו למרכזי הענפים.

בברכת שבת שלום וחג שמח!

כפה - תר

